

HET **HELSE**
PARADIJS

THEA BECKMAN

HET **HELSE**
PARADIJS

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Vierentwintigste druk, 2026
© 1987, 2007 Thea Beckman
Omslagillustratie: Martijn van der Linden
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 1987, 2007
ISBN 978 90 4771 878 9 | NUR 284

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

INHOUD

- 1 Grote plannen 7
- 2 Kilian in geldnood 28
- 3 De eerste tegenslag 35
- 4 Eerste blik op Groenland, een paradijs 48
- 5 De invasie 56
- 6 Het grote geduld 65
- 7 Het land van de zwijgers 70
- 8 Een mislukte jacht 87
- 9 Het koude ontwaken 96
- 10 Wraak 111
- 11 Nog meer vernederingen 125
- 12 Een verrassing genaamd Edu 134
- 13 Edu aan het woord 146
- 14 Kilian als onderhandelaar 172
- 15 De demonen van de nacht 200
- 16 De grote mars westwaarts 224
- 17 De lokroep van het goud 249
- 18 Een gevaarlijke ontsnapping 260
- 19 De weg naar Aputeq 282
- 20 De verliezers 297
- 21 Gothab 316
- 22 De regeringsinspecteur 339
- 23 Anthira 355
- 24 Oude bekenden 373
- 25 Terug naar Kulus 286

GROTE PLANNEN

MET BONZEND HART haastte Kilian Werfel zich door de stoffige straten van Badenbug, de hoofdstad van het Groot Badense Rijk. Wat hem was overkomen was niets minder dan een wonder. Hij was ontboden bij de Egon, de grote dictator!

Die ochtend had zich bij het goedkope pension waar Kilian een kamer had gehuurd een koerier gemeld, die hem een kort officieel bevel had overhandigd:

‘Hedenmorgen te 11.00 uur dient Kilian Werfel, taalgeleerde, zich te melden bij het paleis aan het Victorieplein voor een bespreking met de allergenadigste Egon IV.’ Was getekend: Benno Kwatschi, Regeringscommissaris.

Een wonder, inderdaad, maar ook verontrustend, want wat kon de Egon in 's hemelsnaam te bespreken hebben met een jonge taalgeleerde, die sinds twee jaar een slechtbetaalde baan had bij de Badenbugse Universiteit? Kilian begreep er niets van. Had hij misschien iets gezegd, geschreven of gedaan wat in strijd was met de belangen van Het Rijk? Maar in zo'n geval werd je niet op het matje geroepen bij de Egon zelf. Dan werd je door twee soldaten van je bed gelicht en je verdween in de kerkers van de Badenburger gevangenis om na verloop van een paar maanden verhoord te worden – naar de geruchten gingen op een zeer onprettige manier. Bovendien kon Kilian zich niet indenken wát hij verkeerd had gedaan. Hoewel... je wist het maar nooit. Nog niet zo lang geleden waren de Magiaren weer eens in opstand gekomen. Die opstand was weliswaar bloedig neergeslagen, maar aangezien Kilian Werfel behalve zijn vadertaal ook vloeiend Magiaars en Brits sprak, bestond er altijd de kans dat hij van verraad zou worden beschuldigd. In opdracht

van zijn professor had hij enkele opruiende geschriften van de Magiaren vertaald. Kilian veronderstelde dat hij dat moest doen zodat ze konden worden doorgegeven aan de geheime politie. Had-den die teksten soms niet vertaald mogen worden en schoof zijn professor nu snel de schuld van de overtreding op zijn ondergeschikte?

Nee, dacht Kilian om zichzelf gerust te stellen. Met zulke kleinigheden houdt de Egon zich niet bezig. Dat laat hij over aan de regeringscommissarissen. Het moet iets anders zijn waarvoor men mij ontboden heeft. Maar wat?

Het was herfst; de gewone stoffige, droge herfst van het Badense Rijk, wanneer de bomen hun gele bladeren verloren en de zomerse hitte plaats begon te maken voor kille winden uit het noorden, al zou het nog weken duren voordat de winterregens losbarstten. Als er deze winter tenminste regen kwam... De laatste jaren was er veel te weinig neerslag geweest en hoewel de kranten er niet over mochten schrijven wist Kilian dat steeds grotere delen van Europa in stofwoestijnen dreigden te ontaarden. De dorre grond bracht niet genoeg meer op om de zestien miljoen Badeners en Magiaren behoorlijk te voeden. Vandaar dat de prijzen van levensmiddelen voortdurend stegen. Die prijsstijgingen werden nog in de hand gewerkt door speculanten, die voortijdig de oogst opkochten en deze lang genoeg vasthielden om tweehonderd procent winst te kunnen maken.

Kilian kwam langs het stadspark, waar een paar vuile kinderen in het stof speelden. Opeens moest hij eraan denken hoe hij als kleine jongen aan de hand van zijn vader voor de eerste keer juist dit park had ontdekt. Toen was het nog groen en fris geweest, met goed aangeharkte paden en met bloemen! Later waren grote stukken van het park kaalgeslagen omdat ze plaats moesten maken voor huizenbouw. Die hoge, grijze gebouwen klemde nu de laatste stukjes natuur in, met één modderig vijvertje waarin meer ratten

dan eenden huisden. De fontein spoot niet meer. Hoe had hij als kleine jongen met verrukking gekeken naar het dansende water, waarin het zonlicht schitterde en fonkelde! Maar in de hete zomers was het water te schaars, en 's winters was het park te kaal en te modderig, dan kwam er geen mens meer.

Hij liep zo snel hij kon, bang om te laat te komen. Daarom lette Kilian dit keer nauwelijks op de winkels die hij passeerde. Die lagen vol met luxe goederen: dure serviezen, zilveren bestek, prachtig glanzende stoffen en de allerfijnste ingemaakte vissoorten en vleeswaren. Allemaal onbetaalbaar voor een arme wetenschapper of een gewone arbeider. Maar in Badenburg woonden ook veel schatrijke zakenlui. Voor hen werden die kostbaarheden uitgestald. Kilian zou ook wel rijk willen zijn. Het leek hem prettig iets moois te kunnen kopen zonder van de prijs te schrikken.

Eindelijk bereikte hij het geweldige Victorieplein waaraan het werkpaleis van de Egon lag. Een hoog ijzeren hek, met bovenaan scherpe punten, aan de voet nog eens beschermd door rollen prikkeldraad, schermde de ambtswoning af van de buitenwereld. Voor de met kettingen afgesloten ingang stonden twaalf wachtposten, hun geweren bij de voet, hun ogen recht vooruit. Op het wachthuisje stond een machinegeweer, bemand door twee soldaten.

Kilian toonde zijn oproep aan de dienstdoende sergeant van de wacht, die hem wantrouwig opnam en twee van zijn manschappen riep. Zij namen de jongeman mee het wachthuisje in en fouilleerden hem grondig. Hij moest zelfs zijn mond wijd opensperren, daarna zijn schoenen uittrekken, terwijl ook de kraag van zijn dunne jasje aan een zorgvuldig onderzoek werd onderworpen. Toen de soldaten zich ervan hadden overtuigd dat hij geen wapens, geen vergif, geen verboden lectuur of iets anders wat niet deugde bij zich had mocht hij, begeleid door de twee mannen, het kale voorplein van het paleis betreden.

Het grint knerpte onder hun voeten. Op de brede trappen voor

het paleis stonden ook weer schildwachten die met de twee soldaten ingewikkelde wachtwoorden wisselden. Eindelijk stond Kilian dan in de hoge, wijde hal van het paleis, nog altijd tussen de beide soldaten in, die hem naar een kleine wachtkamer brachten en hem toesnauwden: 'Wacht hier. Je wordt wel geroepen.'

Zijn oproep was hem afgenomen. Het was kwart voor elf en Kilian wachtte. Hij was onder de indruk van de vele veiligheidsmaatregelen waarmee de allergenadigste Egon werd omringd. Uit angst voor Magiaarse sluipmoordenaars?

Twaalf minuten gingen voorbij, Kilian begon het benauwd te krijgen. Waren ze hem vergeten?

Toen ging de deur open en op de drempel verscheen een bedienende in livrei. 'Kom,' zei hij kort.

Kilian volgde de man, weer de hal door, een trap op, een gang door, een hoek om en weer door een gang. Intussen vergaapte hij zich aan de pracht om hem heen. Zachte lopers waarin zijn voeten wegzonken, deuren en plinten wit met goud geverfd, kostbare vazen op tafeltjes van dure houtsoorten, en gestuukte plafonds met engeltjes en bloemenkransen. De macht en rijkdom van de Egon waren verpletterend.

Nu hield de lakei stil voor een van de fraai beschilderde deuren, klopte, opende de deur en riep luid: 'Kilian Werfel, taalkundige, medewerker aan de Badenburgse Universiteit.'

'Laat binnen,' antwoordde een scherpe stem.

De lakei ging opzij en beduidde Kilian dat hij naar binnen moest gaan. Dat deed hij, met knikkende knieën. Hij kwam in een soort voorvertrek, zeer luxueus ingericht. In het midden van de kamer stond een man in wie Kilian onmiddellijk een regeringscommissaris herkende. Het zwarte kostuum, de zilveren kraag en het zilveren insigne in de vorm van een donderwolk op zijn linkerschouder lieten daarover geen enkele twijfel bestaan. Kilians adem stakte. Hij had dus toch iets verkeerd gedaan!

De man had een rond gezicht, een dikke nek, brede schouders

en een roofvogelblik. De kille grijze ogen namen Kilian van hoofd tot voeten op. ‘Kilian Werfel, taalgeleerde?’ vroeg hij kortaf.

‘Jawel meneer. Tot uw orders, meneer.’

‘Kom mee. Je bent laat.’

Kilian wilde zeggen dat ze hem een kwartier hadden laten wachten, maar de r.c. zou hem toch niet geloven, dus prevelde hij maar: ‘Het spijt me,’ en volgde de man, een deur door, weer door een zeer mooie kamer waarin alles glom en blonk, en dan nog een deur door. En overal schildwachten...

Toen, toch nog onverwacht, stond Kilian Werfel tegenover de Egon. Hij voelde zijn benen trillen.

Hoewel in elk officieel gebouw van Badenburg een portret van het staatshoofd hing en men op elke postzegel zijn hoofd kon bewonderen, herkende Kilian hem eerst niet. Egon IV zat hoog en rechtop aan het hoofd van de lange tafel, en hij keek streng. Maar de doorborende blikken die Kilian kende van de portretten kwamen uit oogjes als krenten. De wilskrachtige kin waarop die portrettisten zo de nadruk legden werd veroorzaakt door een zware kaak. De lippen van het levende voorbeeld waren ook veel dikker, vleziger en weker dan op de schilderijen.

De Egon droeg een spierwit uniform met gouden eretekenen en rinkelende medailles, maar zijn schouders leken opgevuld en het grove, gegroefde gezicht was ouder dan Kilian had verwacht.

Niettemin wist de jongeman hoe het hoorde. Hij boog diep, tot zijn rechterknie de grond raakte, vouwde de handen voor de borst en stamelde: ‘Allergenadigste Egon, de eer die mij wordt aangedaan zal mijn hart tot het einde van mijn leven verwarmen.’

De Egon was niet alleen. Links van hem zat een man die er geleerd uitzag. Rechts zat een militair in marineblauw, met gouden strepen op de mouwen en op zijn borst bijna zoveel ordetekenen als de Egon zelf droeg: een admiraal!

De regeringscommissaris wees Kilian een plaats aan naast de geleerde en zelf ging hij naast de admiraal zitten.

Dus het ging toch een bespreking worden, en nog wel een van veel gewicht. Alleen begreep Kilian niet goed, wat er van hem verlangd kon worden in zulk hoog gezelschap. Dodelijk verlegen schoof hij op zijn stoel.

De Egon liet zijn krentenoogjes langs de vier mannen gaan en knikte toen tegen de regeringscommissaris.

Deze stond weer op, schraapte zijn keel, wierp zijn hoofd in de nek en dreunde, alsof hij een uit het hoofd geleerd lesje opzei: 'Ik maan alle aanwezigen aan te bedenken dat wat hier besproken wordt geheim is en dat er tot nader order zorgvuldig over moet worden gezwegen. Aan derden melden wat in deze vergadering wordt gezegd en besloten, zal worden beschouwd als hoogverraad.'

En daarop stond de doodstraf, wist Kilian. Hij knikte gehoorzaam. De R.C. scheen dat niet te zien en vervolgde toonloos: 'Aanwezig zijn: onze allergenadigste, allergeleerdste Egon, de vierde van deze naam, wiens macht en goedheid over de hele bekende wereld beroemd zijn. Verder: admiraal Berthold Cranach, doctor Mannix van de Badenburgerse Universiteit, Kilian Werfel, eveneens verbonden aan deze universiteit en ik, regeringscommissaris Benno Kwatschi. Wij zijn door onze geliefde en geleerde Egon bijeengeroepen om zijne hoogheid van advies te dienen.'

Kilians mond viel open. Regeringsadviseur! Hij, een pas afgestudeerde, zwaar onderbetaalde wetenschapper, die niets wist van staatszaken en zich sinds zijn jongensjaren alleen maar in taalproblemen had verdiept, wat kon hij de Egon voor advies geven? Wilde de Egon weten hoe je 'dit is een bevel!' in het Magiaars zei?

De R.C. was weer gaan zitten en nu hief het staatshoofd zijn zwaar beringde hand op. 'Doctor Mannix. Spreek.'

Kilian schatte de geleerde op een jaar of vijftig, hij begon al kaal te worden en hij had een groot litteken in zijn gezicht, alsof hij daar door een mes, een speer of een pijl was geraakt. Die verwonding moest ook een van zijn gezichtsspieren hebben gekwetst, want zijn

linkerooglid hing er tamelijk los bij, waardoor het leek of hij loenste. Maar zijn stem klonk warm.

Jaren geleden groeven arbeiders oeroude verwoeste steden op en vonden behalve allerlei onbruikbare voorwerpen en rommel ook een van de buitenlucht afgesloten bibliotheek. Deze bevatte veel boeken en landkaarten. Daaruit konden onze geleerden opmaken dat vóór de Grote Oorlog die de wereld verwoestte, de aarde er anders moet hebben uitgezien. Het moet tijdens of kort na die Grote Oorlog zijn geweest dat de aardas verschoof. Daardoor werden alle door de oorlog gespaarde landstreken zwaar getroffen door overstromingen, stormen en ander natuurgeweld. Die gruwelijke tijd staat in onze annalen bekend als de Grote Verandering.

De oorzaak van de Grote Verandering is niet bekend. De geleerden menen dat de kanteling van de Aarde een gevolg was van bij de Grote Oorlog ontketende krachten. Onze priesters menen dat zij een straf van God was om de zondige mensheid tot bezinning te brengen.'

Tot zover had Kilian nog niets nieuws vernomen. Het verhaal over de Grote Verandering was elk schoolkind bekend.

'Uit de halfvergane landkaarten die dateerden van vóór de Grote Verandering,' vervolgde doctor Mannix, 'konden de geleerden opmaken dat de wereld groter is dan het ons bekende Europa en dat ten westen van het Britse Rijk de oceaan zich ver uitstrekt. En daar, ver weg in het westen, ligt een heel werelddeel: Amerika.

In het Groot Badense Rijk was over Amerika niets bekend. Daarom zond onze allerdapperste Egon vorig jaar een Badens expeditie-schip uit om dat onbekende werelddeel te gaan verkennen. Ik genoot de grote eer deel te mogen uitmaken van deze expeditie die onder leiding stond van kapitein Snauzer.'

Nu ging Kilian met een ruk rechtop zitten, want hier wist hij niets van. Vorig jaar? Blijkbaar was die expeditie geheim gehouden. Hij zag admiraal Cranach de wenkbrouwen fronsen. Wist die er ook niets van?